

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
26 noiembrie 2017**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la baremul afișat la data de 4 decembrie 2017 pentru
disciplina Drept penal – procurori**

8 decembrie 2017

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept penal - procurori, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept penal - procurori.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Curte de Apel au formulat contestații 89 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 15 întrebări:

IG1 (12 G2, 9 G3, 7 G4) a fost contestată de 13 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă. Cele două circumstanțe atenuante nu pot fi reținute concomitent în cazul infracțiunii simple.

Elementul comun al celor două circumstanțe este acela că oricare dintre ele va fi incidentă ca urmare a comportamentului victimei (al unui atac al acesteia).

În schimb, dacă în cazul depășirii legitimei apărări săvârșirea faptei nu se datorează tulburării sau temerii în care se află cel ce face apărarea, în cazul provocării, actul atacatorului trebuie să determine o puternică tulburare sau emoție sub imperiul căreia făptuitorul acționează.

Examinând aceste condiții de existență ale celor două circumstanțe, se poate concluziona că unul și același act săvârșit de atacator nu poate în același timp să determine o stare de tulburare sau emoție, dar acțiunea celui care se apără să nu fie cauzată de vreo stare de tulburare sau temere.

Enunțul variantei de răspuns în discuție avea în vedere această situație, iar nu săvârșirea succesivă de acte care puteau îmbrăca atât forma unor acțiuni de provocare, cât și elementele unui atac căruia i se răspunde prin depășirea limitelor legitimei apărări.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Circumstanța atenuantă a legitimei apărări nu exclude aplicarea concomitentă a circumstanței agravante a comiterii faptei în stare de intoxicație provocată în vederea comiterii de infracțiuni. Situațiile care atrag incidența celor două circumstanțe se examinează distinct în raport cu momentul comiterii faptei: pentru dovedirea stării de intoxicație vor fi avute în vedere împrejurările anterioare săvârșirii infracțiunii, trebuind să se dovedească legătura dintre consumul de alcool și rezoluția infracțională, în timp ce pentru verificarea întrunirii condițiilor depășirii legitimei apărări, vor fi examinate împrejurările existente în momentul comiterii faptei, trebuind să se stabilească legătura dintre acțiunea făptuitorului și atacul provenit din partea victimei.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Enunțul grilei se referea la circumstanța atenuată a depășirii limitelor legitimei apărări în timp ce răspunsul corespunzător acestei variante avea în vedere condițiile în care poate fi reținută cauza justificativă constând în legitima apărare (ori de câte ori prezumția legală a fost răsturnată de către organele de urmărire penală).

2 G1 (5 G2, 6 G3, 14 G4), contestata de 51 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, având acordul Comisiei de elaborare a subiectelor, în temeiul art. 14 alin. 3 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare al judecătorilor și procurorilor, a decis **admiterea contestațiilor și stabilirea variantei B de răspuns ca fiind cea corectă, iar nu varianta C de răspuns.**

În consecință, punctajul aferent se va acorda numai candidaților care au indicat varianta B de răspuns ca fiind cea corectă.

Distinct, Comisia de soluționare a contestațiilor a decis **respingerea ca nefondate a contestațiilor care au vizat alte aspecte.**

1. Varianta B de răspuns este cea corectă. Doctrina este constantă în a afirma că, atât starea de necesitate, cât și constrângerea fizică pot avea la origini un fenomen natural sau o acțiune umană (a se vedea F. Streteanu, *Tratat de drept penal, Partea Generală*, vol. I, Ed. C.H. Beck, București, 2008, f. 514; C. Mitache, *Curs de drept penal*, Ed. Universul Juridic, 2014, p. 183; M. Udroi, *Drept penal, Partea Generală*, Ed. C.H. Beck, București, 2016), iar din modul în care a fost formulată varianta B de răspuns nu rezultă vreo excepție de la această regulă).

2. Varianta A de răspuns nu este corectă. Starea de necesitate reprezintă o cauză justificativă, în timp ce constrângerea fizică este o cauză de neimputabilitate. Incidența uneia sau alteia dintre aceste cauze înlătură trăsături distincte ale infracțiunii (antijuridicitatea, în cazul stării de necesitate, respectiv imputabilitatea, în cazul constrângerii fizice), iar nu aceeași trăsătură, cum este menționat în varianta de răspuns greșită.

3. Varianta C de răspuns nu este corectă. Constrângerea fizică nu presupune "proporționalitatea între urmarea produsă și cea care s-ar fi produs în absența intervenției autorului faptei", cum este menționat în grilă, deoarece, în situația în care făptuitorul ar avea posibilitatea să facă astfel de aprecieri, cauza de neimputabilitate nu ar mai fi incidentă, întrucât nu ar mai fi întrunită condiția caracterului irezistibil al constrângerii.

Poate fi avută în vedere necesitatea întrunirii unei asemenea condiții numai în cazul constrângerii morale. Enunțul grilei nu avea însă în vedere această cauză de neimputabilitate, astfel că varianta de răspuns nu era corectă.

3 G1 (19 G2, 12 G3, 8 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Contestația nu a fost motivată. În lipsa unor critici concrete, corectitudinea grilei nu poate fi examinată din oficiu, deoarece o astfel de competență excedează competențelor Comisiei, astfel cum sunt prevăzute în Regulament.

4 G1 (15 G2, 13 G3, 13 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Art. 52 alin. (1) din Codul penal, text ce are ca denumire marginală „participația improprie”, sancționează săvârșirea nemijlocită, cu intenție, de către o persoană a unei fapte prevăzute de legea penală la care, din culpă sau fără vinovăție, contribuie cu acte de executare o altă persoană.

Or, potrivit art. 46 din Codul penal, cei care săvârșesc nemijlocit aceeași faptă sunt coautori, iar conform art. 49 din Codul penal, coautorul, asemeni instigatorului sau complicelui, este participant la săvârșirea infracțiunii.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Enunțul întrebării („participația improprie poate exista numai sub forma”) este explicit, neexcluzând vreuna dintre formele participației penale impropriei. În schimb, varianta de răspuns în discuție este limitată doar la unii dintre participanți (instigator și complice), ceea ce o face greșită.

În plus, reglementarea din art. 52 din Codul penal rezolvă exact situația prin care participanții la aceeași faptă acționează cu forme distincte de vinovăție; în caz contrar, am fi în prezența participației proprii.

5 G1 (1 G2, 15 G3, 19 G4), contestata de 10 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă. Infracțiunea continuă succesivă este susceptibilă, prin natura ei, de existența unor întreruperi firești ale actului de executare, care nu afectează însă unitatea de infracțiune (aceasta fiind și diferența față de infracțiunea continuă permanentă).

În același timp, existența unor întreruperi firești ale activității prin care se realizează elementul material nu exclude posibilitatea ca infracțiunea continuă succesivă să poată fi comisă și în formă continuată (de exemplu, făptuitorul ia rezoluția infracțională să comită, ori de câte ori va avea ocazia, infracțiuni care, prin natura lor, pot fi săvârșite prin acte materiale ce intră în conținutul unei infracțiuni continue succesive).

Având în vedere enunțul grilei, oricare dintre variantele de răspuns trebuia să corespundă ipotezei privind întreruperea activității, urmată de reluarea acesteia în cazul infracțiunii continue succesive.

În raport de toate considerațiile expuse, este corectă afirmația că în cazul infracțiunii continue succesive, prin întreruperea activității, urmată de reluarea acesteia, nu este afectată existența infracțiunii unice continue și nici a infracțiunii unice continuate compusă din mai multe acte formate din infracțiuni continue succesive.

În consecință, este evident că o eventuală eroare de redactare (menționarea termenului „continuată” în loc de „continuă”) nu are consecințe asupra valabilității variantei B de răspuns.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Considerentele exprimate anterior sunt valabile și în acest caz; întreruperile fiind firești, incidența lor nu conduce la epuizarea infracțiunii continue succesive.

6 G1 (10 G2, 20 G3, 5 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Contestația nu a fost motivată. În lipsa unor critici concrete, corectitudinea grilei nu poate fi examinată din oficiu, deoarece o astfel de competență excedează competențelor Comisiei, astfel cum sunt prevăzute în Regulament.

8 G1 (14 G2, 2 G3, 20 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Elementul material al infracțiunii de încercare de a determina săvârșirea unei infracțiuni reprezintă o instigare neurmată de executare, realizată prin constrângere sau corupere (altfel spus, persoana instigată nu a trecut la realizarea elementului material al acelei infracțiuni).

În cazul în care determinarea unei persoane să adopte o anumită conduită (în cazul nostru, să comită infracțiunea de omor) a reușit, instigarea la fapta respectivă nu va mai fi reținută ca fiind infracțiune distinctă, prevăzută de art.370 C.pen., ci ca participație sub forma instigării la infracțiunea de omor.

În raport de aceste considerente, încercarea de a determina o persoană, prin corupere, să săvârșească infracțiunea de omor, iar persoana instigată a acceptat săvârșirea faptei, fără însă ca acceptarea să fie urmată de un început de executare, constituie infracțiunea de încercarea de a determina săvârșirea unei infracțiuni și validează corectitudinea acestei variante de răspuns.

Varianta de răspuns A nu este corectă. Din conținutul enunțului rezultă că se are în vedere ipoteza în care persoana instigată a trecut la executarea infracțiunii, iar în această situație, așa cum arătam mai sus, se va reține în sarcina instigatorului participația la săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Argumentele prezentate anterior conduc la concluzia că, pentru realizarea tipicității infracțiunii în discuție, nu are relevanță faptul că persoana instigată a respins ori a acceptat propunerea comiterii infracțiunii de omor.

10 G1 (17 G2, 5 G3, 12 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Contestația nu a fost motivată. În lipsa unor critici concrete, corectitudinea grilei nu poate fi examinată din oficiu, deoarece o astfel de competență excedează competențelor Comisiei, astfel cum sunt prevăzute în Regulament.

11 G1 (16 G2, 3 G3, 10 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă. Astfel cum rezultă din enunțul răspunsului, actul cu care a fost inițial amenințat funcționarul s-a realizat (acesta a fost lovit), situație în care amenințarea este absorbită în fapta cu care s-a amenințat, săvârșindu-se o singură infracțiune de ultraj (doctrina și jurisprudența sunt unitare sub acest aspect).

Varianta B de răspuns nu este corectă. Infracțiunea de ultraj are ca obiect juridic principal relațiile sociale privind respectul datorat autorității de stat, iar ca obiect juridic secundar relațiile sociale vizând persoana. Din enunțul variantei de răspuns rezultă că au fost lovite două persoane, fiecare cu vocație de a fi subiect pasiv al infracțiunii de ultraj, astfel că, în considerarea obiectului juridic secundar, vor fi reținute două infracțiuni. Această împrejurare nu se mai suprapune cu enunțul întrebării, care se referă la o singură infracțiune de ultraj. Din acest motiv nu erau necesare precizări suplimentare cu privire la calitatea funcționarului și a funcției îndeplinite, răspunsul fiind greșit în principal din lipsa corespondenței la care am făcut referire.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Argumentele prezentate în analiza corectitudinii variantei B sunt valabile și în această situație.

12 G1 (6 G2, 18 G3, 15 G4), contestata de un candidat.

Comisia a constatat că din eroare candidatul a indicat nr. 15 G4 al grilei contestate, în realitate motivarea referindu-se la întrebarea 14 G4, corespunzătoare grilei 2 G1 (5 G2, 6 G3), în cadrul căreia contestația a și fost analizată.

13 G1 (3 G2, 11 G3, 1 G4), contestata de 31 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, având acordul Comisiei de elaborare a subiectelor, în temeiul art. 14 alin. 3 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare al judecătorilor și procurorilor, **a decis admiterea contestațiilor și stabilirea și a variantei A ca fiind corectă.**

În consecință, punctajul aferent se va acorda și candidaților care au indicat varianta A de răspuns ca fiind cea corectă, nu numai celor care au indicat varianta C de răspuns.

Distinct, **Comisia de soluționare a contestațiilor a decis respingerea ca nefondate a contestațiilor care au vizat alte aspecte.**

Varianta A de răspuns este corectă. Conform art. 175 alin.(1) lit.c) este funcționar public persoana care exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia. Din redactarea textului rezultă că, pentru a face parte din categoria menționată, persoanele respective (funcționari publici) trebuie să acționeze exclusiv pentru realizarea obiectului de activitate al regiei autonome în cadrul căreia își exercită activitatea. Totodată, din economia reglementării nu rezultă, cu titlu general, că astfel de persoane ar fi investite cu exercițiul autorității de stat, condiție necesară pentru a fi subiect pasiv al infracțiunii de ultraj (astfel de reglementări pot exista însă în legi speciale).

Atribuirea calității de funcționar public ce exercită o funcție ce implică exercițiul autorității de stat paznicului de la o regie autonomă nu rezultă nici din interpretarea dispozițiilor art. 175 alin. lit. c) din C.pen. și nici din altă dispoziție cu caracter special, având în vedere că prevederile art. 28 din Legea nr. 18/1996 („personalul de pază este asimilat, pe timpul executării serviciului, persoanelor care îndeplinesc o funcție ce implică exercițiul autorității publice”) nu mai sunt în vigoare, textul fiind abrogat prin Legea nr. 333/2003.

Varianta C de răspuns este corectă. Prin Decizia HP nr. 8/2017, ICCJ a statuat că profesorul are calitatea de funcționar public în sensul art. 175 alin.1 lit. b) teza a II-a din C. pen. Hotărârea menționată nu face însă vreo referire la atribuirea unei competențe vizând exercitarea unei funcții ce implică exercițiul autorității de stat astfel că, în lipsa unor prevederi legale în acest sens, profesorul din învățământul preuniversitar de stat nu poate fi subiect pasiv al infracțiunii de ultraj.

14 G1 (4 G2, 19 G3, 6 G4), contestata de nouă candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. În enunțul acestei variante de răspuns se face trimitere la dispozițiile art. 176 din Codul penal, adică la autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică. Prin coroborarea dispozițiilor acestui text de lege cu cele ale art. 175 alin. 1 din C.pen. rezultă că referirea vizează implicit funcționarii publici care își exercită atribuțiile în cadrul entităților reglementate de art. 176 din C.pen.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Obiectul material al infracțiunii este sigiliul legal aplicat, iar nu instrumentele folosite pentru efectuarea operației de sigilare. Formularea din enunț nu este ambiguă, câtă vreme întrebarea se referea la infracțiunea de rupere de sigilii, iar alegerea variantei corecte de răspuns era legată indisolubil de ipoteza întrebării.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Necompetența organului care a aplicat sigiliul atrage nelegalitatea procedurii. În consecință, persoana care rupe un sigiliu aplicat de un organ incompetent nu va răspunde pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 260 C.penal, deoarece lipsește situația premisă.

Aplicarea de către un organ de cercetare penală, în condițiile art. 60 din Codul de procedură penală, în cazurile urgente, a unui sigiliu, nu atrage nelegalitatea aplicării acestuia, chiar dacă

în mod obișnuit nu are o astfel de competență, deoarece legea i-o conferă prin dispozițiile menționate, ceea ce face ca sigiliul să fie legal aplicat.

17 G1 (7 G2, 8 G3, 9 G4), contestata de 12 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Producerea de probe mincinoase, ca modalitate de realizare a infracțiunii de inducere în eroare a organelor judiciare, se poate realiza și prin falsificarea unui înscris sub semnătură privată, infracțiune care s-ar consuma doar la momentul folosirii înscrisului. Aceasta nu înseamnă însă că falsul în înscrisuri sub semnătură privată își va pierde autonomia. Reținerea concursului de infracțiuni este impusă de faptul că acestea vizează relații sociale diferite; în plus, pentru realizarea elementului material al inducerii în eroare este necesară și întrunirea condiției privind scopul infracțiunii, acela de „dovedire a unei fapte prevăzute de legea penală ori săvârșirea acesteia de către o anumită persoană”, condiție care nu se suprapune peste elementul material al infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată (a se vedea și V. Cioclei/A.R. Trandafir, *Drept Penal Partea Specială II Curs tematic*, editura C.H. Beck, București 2016, pag. 60, precum și O. Loghin, T. Toader, *Drept penal român, Partea specială*, Casa de Editură și presă Șansa SRL, București, 1994, pag. 360)

18 G1 (2 G2, 14 G3, 18 G4), contestată de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Ambele infracțiuni au ca obiect juridic special relațiile sociale care vizează buna desfășurare a justiției. Infracțiunea de favorizare a făptuitorului reprezintă norma care sancționează, cu caracter general, faptele prin care se dă ajutor unei persoane, printre altele, în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală sau al tragerii la răspundere penală. Atunci când acest ajutor se concretizează într-o acțiune/omisiune care întrunește elementele constitutive ale altei infracțiuni contra justiției, cum este și cazul mărturiei mincinoase, se va reține doar infracțiunea cu caracter special în raport cu favorizarea (în acest sens a se vedea și V. Cioclei/A.R. Trandafir, *Drept Penal Partea Specială II Curs tematic*, editura C.H. Beck, București 2016, pag. 69; S. Bogdan, D.A. Serban, *Drept penal partea specială*, Editura Universul juridic, București, 2017, pag. 321)

Varianta B de răspuns nu este corectă. Infracțiunea de favorizare a făptuitorului se poate realiza și în alt scop decât al împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală sau al tragerii la răspundere penală și anume în modalitatea ajutorului dat făptuitorului în scopul sustragerii de la executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, caz în care nu mai are caracter subsecvent în raport cu o infracțiune comisă de persoana favorizată (sustragerea de la executarea unui mandat de arestare preventivă nu constituie prin ea însăși o infracțiune). Având în vedere că enunțul răspunsului făcea referire la obligativitatea săvârșirii unei infracțiuni de către cel favorizat, nu putea fi considerată corectă această variantă.

19 G1 (13 G2, 17 G3, 17 G4), contestata de trei candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta de răspuns A este corectă. Ipoteza expusă se referă la îndeplinirea tuturor condițiilor formale de care depinde valabilitatea înscrisurilor oficiale. Incidența unei cauze care atrage nulitatea absolută face ca înscrisul să își piardă valabilitatea și, în consecință, nu mai poate fi falsificat. În schimb, existența unei cauze de nulitate relativă nu schimbă valabilitatea înscrisului sub aspectul consecințelor pe care le produce, ceea ce înseamnă că înscrisul poate fi falsificat. Această ipoteză nu afectează corectitudinea răspunsului la care facem referire, întrucât sunt îndeplinite, în continuare, condițiile formale privind valabilitatea lui (în acest sens și doctrina invocată în contestație, respectiv Mihail Udroi, *Drept penal Partea specială*, Editura C.H. Beck, București 2017, pag. 556).

Varianta C de răspuns nu este corectă. Există situații în care, prin modificarea punctuației, se produce schimbarea înțelesului pe care înscrisul îl atestă, fapt ce echivalează cu o acțiune de alterare a sa.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

1 G1 (8 G2, 9 G3, 2 G4), contestata de 22 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Comisia a decis respingerea ca tardivă a contestației formulate de candidatul cu codul D1832.

Varianta A de răspuns este cea corectă. Art. 114 alin 4 din Legea 302/2004 se referă la cereri de executare ale unor mandate europene de arestare aflate în concurs, ceea ce presupune formularea lor mai înainte de a se fi soluționat definitiv vreuna dintre ele. Totodată, textul prevede că, în această situație, cererile se vor conexe, pronunțându-se o singură hotărâre.

Din enunțul speței rezultă însă că cererea autorităților olandeze a fost formulată ulterior soluționării în mod definitiv a cererii autorităților germane de punere în executare a mandatului european de arestare.

În consecință, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de art. 114 alin 4 din Legea 302/2004 deoarece instanța nu a fost sesizată de autoritățile olandeze concomitent cu autoritățile germane, ci ulterior predării persoanei solicitată către acest din urmă stat. În aceste condiții instanța nu mai putea dispune conexarea cererilor și nici pronunța o singură hotărâre cu privire la executarea fiecărui mandat.

Pentru aceleași motive chestiunile legate de prioritatea de executare nu mai puteau fi suspuse analizei instanței.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Ipoteza avută în vedere presupune predarea concomitentă a persoanei solicitate către două autorități judiciare din state diferite, ipoteză nereglementată legal, fiind în mod vădit imposibil de pus în aplicare.

Jurisprudența indicată (decizia nr. 1499/2016 a ICCJ) nu are în vedere o situație similară celei din grila (respectiv existența a două cereri de predare aparținând unor autorități judiciare diferite), ci aceea în care a fost formulată o singură cerere, iar pe calea contestației la executare este lămurit dispozitivul hotărârii prin care s-a admis punerea în executare a mandatului european și amânarea predării acestuia până la finalizarea procesului penal în fața autorităților române.

Varianta C de răspuns nu este corectă. În situația care rezultă din datele speței, prezentată mai sus, consimțământul persoanei solicitate nu putea influența hotărârea instanței în sensul predării și către autoritățile olandeze.

2 G1 (5 G2, 3 G3, 3 G4), contestata de trei candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă. Situația expusă în speță trebuia soluționată în conformitate cu dispozițiile art.22 alin. 4 lit. b din Legea nr. 187/2012 și cele ale art.129 alin. 2 lit. b din C.pen., așa cum este indicat în această variantă, care corespunde întrutotul datelor speței.

Examinarea variantelor de răspuns prin raportare la conținutul speței conduce la concluzia că revocarea beneficiului suspendării condiționate făcea parte din situația premisă, iar cerința viza verificarea cunoașterii instituțiilor care reglementează aplicarea tratamentului sancționator în situația existenței unei condamnări cu suspendare condiționată a executării pedepsei pentru o faptă săvârșită în minorat, în condițiile comiterii în cursul termenului de încercare a unei noi infracțiuni, în majorat, infracțiune care se judecă după intrarea în vigoare a noului cod penal.

Varianta C nu este corectă. Decizia numărul 4/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 22 alin. 4 lit. b din Legea nr. 187/2012 cu referire la art. 129 alin. 2 lit. b din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, nu este incidentă în speță. Din considerentele deciziei rezultă că situația avută în vedere privește revocarea unei suspendări condiționate aplicate pentru săvârșirea unei infracțiuni comise în timpul minorității, înainte de intrarea în vigoare a Noului Cod penal și a Legii nr. 187/2012, în timp ce enunțul grilei tratează situația în care chestiunea revocării suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate minorului are loc ulterior acestui moment (01 februarie 2014).

4 G1 (10 G2, 8 G3, 1 G4), contestata de trei candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă.

Prin Decizia H.P. nr. 9/2017 a ICCJ s-a stabilit că dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal. Decizia a fost inclusă în bibliografia pentru concurs. Dat fiind caracterul obligatoriu al acesteia, oricare alte

argumente (în sensul că ar fi vorba de o circumstanță reală, care ar trebui să profite tuturor participanților la comiterea faptei) nu pot schimba valabilitatea răspunsului.

În același timp, se poate observa că există concordanță între enunțul întrebării cel al variantei B de răspuns, întrucât „soluția legală a procurorului” se referea la trimiterea în judecată a lui V.L. pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, fără a reține prevederile art. 10 din Legea nr. 241/2005. Mențiunea din varianta de răspuns potrivit căreia aceste dispoziții „vor fi incidente doar față de M.C.” nu influențează valabilitatea răspunsului, deoarece nu induc ideea că acesta din urmă, care a achitat prejudiciul, ar fi fost trimis în judecată.

Forma în vigoare a textului la data săvârșirii faptei prevedea într-adevăr posibilitatea aplicării unei sancțiuni administrative, în funcție de cuantumul prejudiciului cauzat și recuperat (până la 50.000 euro), astfel că, față de enunțul variantei corecte de răspuns, absența mențiunii exprese a trimiterii în judecată a lui M.C. avea semnificația dispunerii de către procuror a unei alte soluții față de acesta.

7 G1 (4 G2, 4 G3, 6 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta C de răspuns nu este corectă. C. A. nu poate fi complice la fapta de compromiterea intereselor justiției, prev. de art. 277 C.pen., comisă de T.L. Din datele speței rezultă că informațiile divulgate către persoanele cercetate de procurorii anticorupție „le-a aflat de la finul său, ofițerul de poliție judiciară T.L.” Această exprimare exclude interpretarea vreunui ajutor anterior sau concomitent la fapta comisă de T.L.

Dimpotrivă, rezultă că C.A. este persoana față de care a fost divulgată, fără drept, informația confidențială, pe care, la rândul său, a divulgat-o către persoanele cercetate. În aceste împrejurări date, fapta sa constituie numai infracțiunea de favorizare a infractorului, deoarece nu a înlesnit ori ajutat în vreun mod la săvârșirea faptei comisă de către T.L.

8 G1 (2 G2, 5 G3, 5 G4), contestata de patru candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Din datele speței rezultă că B. O. nu a cunoscut și nici prevăzut faptul că între pliculețele deținute s-ar afla și unul care conținea droguri de risc (era un cunoscut traficant de etnobotanice, iar cercetările au confirmat că într-adevăr, B.O. a fost convins că toate plicurile cumpărate de la altă persoană, deținute în vederea revânzării, conțin numai astfel de substanțe).

În consecință, neavând cunoștință de o astfel de împrejurare, este exclusă deținerea, cu intenție, a drogurilor de risc, singura soluție corectă fiind aceea de clasare cu privire la infracțiunea prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, în temeiul ar. 16 alin. 1 lit. d teza a II-a din C.pr.pen., eroarea reprezentând o cauză de neimputabilitate care are ca efect înlăturarea vinovăției în comiterea faptei.

Jurisprudența indicată în contestații se referă la alte situații decât cele care rezultă din datele speței.

Totodată, pentru rezolvarea acesteia, nu era nevoie de cunoașterea Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive (de altfel, inclusă în tematica pentru concurs).

9 G1 (6 G2, 2 G3, 4 G4), contestata de 66 candidați.

Subcomisia de soluționare a contestațiilor și cea de elaborare a subiectelor nu au ajuns la un acord cu privire la stabilirea variantei de răspuns corecte, astfel încât **baremul definitiv va fi decis în procedura prevăzută de art. 14 alin. (4) din Regulamentul** privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare al judecătorilor și procurorilor, **conform procesului verbal încheiat de subcomisia de mediere.**

10 G1 (1 G2, 10 G3, 7 G4), contestata de 14 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă. Din datele speței rezultă că V.Z., funcționar public, a pretins bani în legătură cu îndeplinirea unui act contrar atribuțiile de serviciu și, la o dată ulterioară, când era deja mutat la alt compartiment nemaivând astfel de atribuții, a primit suma pretinsă. Este irelevant faptul că la momentul primirii banilor nu mai exercita funcția în virtutea căreia a pretins mita, cât timp luarea de mită este o infracțiune cu conținut alternativ, astfel că ea s-a consumat în momentul pretinderii sumei respective. Jurisprudența și doctrina sunt unitare în acest sens. (A se vedea, de exemplu, O. Loghin, *Drept penal român, Partea A specială*, Casa de Editură și presă Șansa SRL, București, 1994, pag. 342, V. Cioclei, în C. Rotaru/A.R. Trandafir, V. Cioclei, *Drept penal, Parte specială II, curs tematic*, Editura CH.Beck, București 2016, pag.219)

Varianta C de răspuns nu este corectă. Din datele speței nu rezultă că primirea banilor ar fi rezultatul unor acțiuni distincte de pretindere, vizând un alt folos, ori de inducere în eroare a reprezentantului firmei cu privire la exercitarea în continuare a atribuției care îi permitea să influențeze licitația.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 43 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

2 G1 (7 G2, 7 G3, 6 G4), contestata de patru candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Autorul unei infracțiuni continuate își poate prefigura, de exemplu, săvârșirea mai multor infracțiuni de înșelăciune prin folosirea unor înscrisuri falsificate. Fiecare act material va fi constituit dintr-o faptă de înșelăciune și una de fals, aflate în concurs ideal, astfel că ambele infracțiuni continuate, compuse din mai multe acte materiale comise în aceste condiții, vor fi săvârșite în concurs ideal.

Varianta A de răspuns nu este corectă. În structura unui concurs ideal pot intra o tentativă și o altă infracțiune consumată, aceasta fiind exact situația susținută și în contestație, prin furnizarea exemplului constând în folosirea unor acte false pentru obținerea unui credit, acțiune care nu a condus însă la producerea unui prejudiciu, fiind depistată înainte.

10 G1 (2 G2, 5 G3, 14 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Candidatul nu a formulat critici cu privire la corectitudinea grilei, ci a invocat faptul că o clasificare a infracțiunilor omisive "nu apare în toate tratatele".

Astfel de critici nu pot face însă obiectul unei cenzuri din partea Comisiei, ale cărei atribuții se limitează la cele prevăzute în Regulament.

În plus, instituția "tentativei" se regăsește în tematica de concurs.

11 G1 (15 G2, 12 G3, 12 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Ipoteza redată în enunțul acestuia este tipică pentru situația în care legea se aplică în virtutea principiului realității (art. 10 C.penal), în timp ce întrebarea grilei se referea la un caz de aplicare a legii penale române în virtutea principiului universalității (art. 11 C.penal).

12 G1 (6 G2, 13 G3, 7 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă. Distincția între omorul săvârșit prin acționare asupra psihicului victimei și determinarea sau înlesnirea sinuciderii constă în aceea că, în acest ultim caz, făptuitorul, prin activitatea sa, a convins victima să ia hotărârea de a se sinucide, dar aceasta a păstrat însă libertatea de a o face. Dacă aceste elemente nu se regăsesc, fapta va fi încadrată în infracțiunea de omor (a se vedea O. Loghin, T. Toader, op. cit., p.101 și doctrina și jurisprudența acolo citate; un exemplu concret care să demonstreze valabilitatea răspunsului poate fi săvârșirea faptei prin crearea unei puternice stări emoționale victimei, care i-a provocat un infarct, făptuitorul cunoscând faptul că aceasta suferă de inimă).

13 G1 (3 G2, 8 G3, 3 G4), contestata de șase candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă. Enunțul grilei se referea în general la *posibilitatea* ca o proteza dentară sustrasă de la o persoană decedată să fie obiect al infracțiunii de furt. Faptul că în enunț nu s-a specificat materialul din care proteza era confecționată nu exclude varianta ca aceasta să fi fost confecționată dintr-un material valoros.

În același timp, moștenirea unei persoane se transmite în momentul decesului acesteia (art. 954 C. civil), astfel că bunul (proteza) intră de drept în patrimoniul lăsat moștenire.

În situația descrisă de speță, furtul poate intra în concurs cu infracțiunea de profanare de morminte, dar aceasta nu înseamnă că problema excedează tematicii de examen, cât timp întrebarea a fost punctuală, reoferindu-se strict doar la obiectul material al infracțiunii de furt.

17 G1 (12 G2, 3 G3, 8 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Din modul de formulare a enunțului ("mai înainte ca organul de urmărire penală să fi dispus începerea urmăririi penale în rem cu privire la această faptă") și având în vedere că începerea urmăririi penale se face doar după verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege ale actului de sesizare (art. 305 alin. 1 C.proc.penală), rezultă fără dubii că se depășise momentul sesizării

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 9 întrebări:

1 G1 (10 G2, 2 G3, 10 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns este corectă. Din datele furnizate de enunțul speței rezultă că în calitatea pe care o avea (ofițer de poliție judiciară în cadrul DNA) T.L. întrunea condițiile subiectului activ ale infracțiunii prev. de art. 277 C.penal.; supravegherea tehnică este un mijloc de obținere a unei probe, iar infracțiunea de compromitere a intereselor justiției are ca obiect tocmai divulgarea fără drept a datelor confidențiale prin care urmează să se administreze o probă. În consecință, activitatea lui TL avea aptitudinea de a îngreuna sau împiedica urmărirea penală, astfel că, în raport de cerințele grilei, nu era nevoie de precizări suplimentare.

C.A. nu putea fi considerat autor la infracțiunea de spălare de bani, deoarece sumele care au făcut obiectul transferului prin intermediul său aparțineau altor persoane și fuseseră dobândite prin fapte de corupție comise de aceștia.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Din datele speței rezultă că divulgarea informațiilor confidențiale a fost anterioară ajutorului oferit de C.A. persoanelor cercetate, astfel că nu se poate vorbi de complicitate la comiterea infracțiunii prev. de art. 277 C.penal, ipotezele prezentate excedând conținutului grilei.

2 G1 (8 G2, 4 G3, 5 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă. Potrivit art. 125 alin. (4) din legea nr. 302/2004, încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, *suspendă* termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent. În speța dată se menționează faptul că încheierea a rămas definitivă la 15.01.2017, iar varianta B de răspuns se referă la suspendarea termenului de prescripție. Orice altă ipoteză excede conținutului speței.

3 G1 (6 G2, 5 G3, 8 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă. Din datele speței rezultă că, prin *cumpărare* de la A.B., S.V a *deținut* implicit, fără drept, programul de tip malware, în scopul utilizării acestuia pentru accesarea, fără drept, de la distanță, a sistemelor informatice aparținând băncii, fiind realizate astfel elementele de tipicitate ale infracțiunii prev. de art. 365 alin. 2 din C.pen. Prin *accesarea* ulterioară a acestor sisteme, urmată de *transferul* în calculatorul său a datelor obținute despre clienții băncii, S.V. a săvârșit și infracțiunile prev. de art. 360 alin. 1, 2, 3 și art. 364 din C.pen., în concurs cu cea prev. de art. 365 alin.2 c.penal.

Varianta B de răspuns nu este corectă. În sarcina lui AB nu pot fi reținute infracțiunile de complicitate la acces ilegal la un sistem informatic, prevăzută de art. 48 alin. 1 rap. la art. 360 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal și complicitate la transfer neautorizat de date informatice, prevăzută de art. 48 alin.1 rap. la art. 364 din Codul penal. Faptul că programul informatic de tip "malware" este "un soft rău intenționat proiectat intenționat pentru deteriorarea unui computer/ rețele de computer sau /și deteriorarea ori infiltrarea acestuia/acestora fără consimțământul titularului" nu este suficient prin el însuși să conducă la concluzia că A.B. a prevăzut rezultatelor faptelor lui SV, acceptându-le, cât timp din datele speței nu rezultă existența unei înțelegeri prealabile cu S.V. în sensul accesării de către acesta a bazei de date a Bancii Comerciale și transferului în calculatorul său a datelor clienților. Dimpotrivă, se menționează expres că S.V. a cumpărat programul informatic fără să-i spună lui A.B. pentru ce urma să-l folosească, această mențiune fiind suficientă pentru a face o încadrare corespunzătoare.

Varianta C de răspuns nu este corectă. A se vedea în acest sens explicațiile menționate cu privire la varianta A de răspuns.

4 G1 (5 G2, 3 G3, 1 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă. Criticile formulate nu au legătură cu conținutul grilei, care a fost concepută să verifice aplicarea instituțiilor de drept substanțial la conținutul Legii nr. 302/2004, iar nu cele de ordin procesual, pe de o parte (calea de atac invocată în cuprinsul speței fiind oricum cea legală), iar pe de altă parte nu intră în atribuțiile Comisiei de soluționare a contestațiilor să verifice dacă, la momentul efectuării de către Comisia de elaborare a subiectelor a îndreptării erorii menționate, toți candidații se aflau în sală, cât timp există procesul verbal specificat în Regulament privind comunicarea mențiunii consemnate greșit în toate sălile de examen.

5 G1 (3 G2, 10 G3, 7 G4), contestata de cinci candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Faptul că la momentul pretinderii sumei de bani de către A.S. autorizația solicitată de C.S. fusese deja emisă, doar că încă nu fusese comunicată acestuia din urmă, nu face ca infracțiunea de trafic de influență să subziste. Pentru existența acesteia este necesar a fi întrunită condiția ca actul funcționarului să nu fi fost îndeplinit la momentul pretinderii folosului în vederea exercitării influenței (a se vedea O. Loghin, T. Toader, op. cit. p. 353 și jurisprudența citată acolo).

O interpretare contrară ar lărgi nejustificat aria de acoperire a infracțiunii, în condițiile în care acțiunea efectiv realizată este tipică pentru infracțiunea de înșelăciune.

7 G1 (7 G2, 9 G3, 4 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns este greșită. Dispozițiile art. 292 alin. (4) C.penal ar fi fost incidente doar în situația în care banii nu ar fi fost primiți de traficantul de influență, astfel cum rezultă din datele speței. În această situație, banii vor fi confiscați de la autorul traficului de influență, în speță de la R.X., iar nu de la cumpărătorul de influență.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Dispozițiile art. 292 alin. (3) nu erau incidente în speță; în situația dată, dacă se dispune confiscarea sumei ce face obiectul traficului de influență, nu se mai poate dispune și restituirea aceleiași sume și către cumpărător, fiindcă aceasta ar însemna o dublă impunere pentru traficantul de influență.

8 G1 (1 G2, 8 G3, 6 G4), contestată de 12 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, având acordul Comisiei de elaborare a subiectelor, în temeiul art. 14 alin. (3) raportat la art. 13 alin. (1) lit. d¹ din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare al judecătorilor și procurorilor, a decis **admiterea contestațiilor și anularea grilei, întrucât problema de drept este una controversată.**

Astfel, în doctrină au fost exprimate opinii în sensul că în situația dată se va reține concursul de infracțiuni (a se vedea, de exemplu, S. Bogdan, D.A. Doris, Drept penal. Partea specială, Ed. CH Beck, 2017, p. 337), C. Rotaru, A.R. Trandafir, V. Cioclei, Drept penal. Partea specială II. Curs tematic, C.H. Beck, 2016, p. 93, etc.), cât și opinia contrară, în sensul că fapta întrunește exclusiv elementele constitutive ale infracțiunii de influențare a declarațiilor (a se vedea, de exemplu, Maria Oprea, – Infracțiuni contra înfăptuirii justiției, Ed. Universul Juridic, București, 2015, A.M. Pop, Caietele de drept penal nr.3/2012, p. 12, C. Hrițcu, „Unele observații cu privire la conținutul incriminărilor și limitele de pedeapsă prevăzute în codul penal în cadrul incriminărilor care fac parte din sfera unității legale de infracțiuni,, Revista Universul Juridic nr. 9/2015, pag.52 etc.).

În plus, chiar și autorii care susțin existența concursului de infracțiuni, admit faptul că infracțiunea de influențare a declarațiilor este o variantă specială a infracțiunii de șantaj; păstrând raționamentul, se impune concluzia că actele de constrângere care îmbracă forma de

bază a infracțiunii de lovire și alte violențe, considerate unitar de doctrină și jurisprudență ca fiind absorbite în conținutul infracțiunii de șantaj, vor fi absorbite și în conținutul celei de influențare a declarațiilor.

În consecință, **punctajul aferent se va acorda tuturor candidaților.**

9 G1 (9 G2, 6 G3, 2 G4), contestata de 30 candidați.

Subcomisia de soluționare a contestațiilor și cea de elaborare a subiectelor nu au ajuns la un acord cu privire la stabilirea variantei de răspuns corecte, astfel încât **baremul definitiv va fi decis în procedura prevăzută de art. 14 alin. (4) din Regulamentul** privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare al judecătorilor și procurorilor, **conform procesului verbal încheiat de subcomisia de mediere.**

10 G1 (2 G2, 7 G3, 3 G4), contestată de șase candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor.

Varianta A de răspuns este greșită. Actele exercitate de B.F. nu constituie infracțiunea de viol, deoarece nu este îndeplinită condiția existenței unui raport sexual sau act sexual oral sau anal în sensul art. 218 C.penal, ci intră în categoria actelor de natură sexuală, care realizează infracțiunea prev. de art. 219 C.penal.

Varianta B de răspuns este corectă. Din enunțul speței rezultă atât efectuarea unui act de natură sexuală, prin folosirea unui obiect alungit, cât și faptul că acesta a fost exercitat în scopul obținerii satisfacției sexuale (*"a imitat un act sexual oral cu victima"*).

Varianta C de răspuns nu este corectă. Actele de violență fiind exercitate în scopul obținerii unei satisfacții sexuale, se absorb în conținutul infracțiunii de agresiune sexuală

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Tribunal au formulat contestații 32 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

3 G1 (5 G2, 3 G3, 5 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă. Ipoteza avută în vedere vizează exclusiv infracțiunile al căror obiect *nu* este susceptibil de divizare, iar nu pe cele care au rezultat reversibil. Exemplul dat în motivarea contestației (posibilitatea comiterii în formă continuată a unei tentative la infracțiunea de omor) confirmă tocmai ipoteza producerii unui rezultat reversibil, situație care nu a fost avută în vedere de grila în discuție.

5 G1 (7 G2, 20 G3, 1 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta C de răspuns este corectă. Legitima apărare presupune întotdeauna existența a două elemente: atacul și apărarea. Pentru a fi în prezența fiecăruia dintre aceste elemente este necesară întrunirea unor condiții specifice. În cadrul condițiilor care se referă la apărare, se înscrie și aceea ca apărarea să fie necesară pentru respingerea atacului. Necesitatea apărării se subsumează așadar, acestei componente a legitimei apărări și devine implicit o condiție a cauzei justificative prevăzută de art. 19 din Codul penal.

Ca atare, "constituie condiției a legitimei apărări necesitatea apărării" ceea ce face ca varianta C de răspuns să fie cea corectă.

Proportionalitatea apărării cu gravitatea atacului reprezintă o condiție distinctă de caracterul necesar al acesteia, dar nu a fost avută în vedere de niciuna dintre variantele de răspuns ale grilei.

6 G1 (18 G2, 12 G3, 16 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă. Enunțul întrebării vizează încadrarea juridică a faptei, iar nu aplicarea tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni. Cât timp infracțiunea de omor este incriminată și de Codul penal în vigoare, în aceeași manieră ca și Codul penal anterior, Decizia RIL nr. V/2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție își păstrează caracterul obligatoriu.

7 G1 (16 G2, 13 G3, 2 G4), contestata de trei candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă. Ipoteza avută în vedere vizează situația în care săvârșirea unei infracțiuni prin care s-a urmărit obținerea unui folos material este sancționată de lege numai cu amenda (art. 61 alin. 4 lit. a rap. la art. 61 alin. 5 din Codul penal). După cum se observă, atât dispozițiile legale menționate, cât și enunțul variantei de răspuns în discuție, se referă la *posibilitatea* majorării limitelor de pedeapsă ale amenzii, iar *nu la obligativitatea* majorării lor. Din acestea decurg următoarele consecințe pentru instanță: păstrarea ca atare a limitelor de pedeapsă, majorarea ambelor limite sau majorarea numai a uneia dintre ele.

Varianta C de răspuns are în vedere această ultimă ipoteză în care se păstrează limita minimă (60 de zile amendă) și se majorează limita superioară a pedepsei amenzii (de la 180 la 240 zile amendă).

14 G1 (8 G2, 19 G3, 9 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta de răspuns C este corectă. Astfel cum este formulat, enunțul se referă la calitățile de parte civilă, respectiv parte responsabilă civilmente dintr-o cauză. Calitatea acestora de părți în procesul penal exclude posibilitatea participării în calitate de martor în cauza respectivă. În consecință, nu pot avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 din Codul penal.

20 G1 (1 G2, 9 G3, 7 G4), contestata de cinci candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta de răspuns C este corectă. Infracțiunea de fals privind identitatea presupune cu necesitate întrunirea condiției ca prezentarea sub o identitate falsă să se facă prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare, etc.

După cum se observă, enunțul grilei este formulat chiar folosind sintagma "infracțiunea de fals privind identitatea" ceea ce este echivalent cu existența premisei că în oricare dintre variantele de răspuns, stabilirea celui corect și a celor greșite se va face prin raportare la elementele de tipicitate ale acestei infracțiuni, inclusiv prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la legitimare.

Plecând de la aceeași situație premisă (a întrunirii condițiilor de tipicitate) se poate concluziona că infracțiunea de fals privind identitatea se consumă la momentul prezentării sub o identitate falsă, chiar dacă persoana în fața căreia s-a făcut prezentarea a depistat imediat identitatea falsă, prezentarea neputând să aibă valoare juridică fără folosirea frauduloasă a unui înscris.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Infracțiunea de fals privind identitatea *poate* fi reținută atunci când nedeclararea necorespunzătoare adevărului are loc în fața unui medic dintr-un spital de stat, însă această variantă de răspuns statua contrariul.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

1 G1 (7 G2, 1 G3, 6 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta de răspuns B este corectă. Din conținutul speței rezultă că era incident un caz de aplicare al legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei conform art. 6 din Codul penal. Prin aplicarea dispozițiilor menționate, instanța avea obligația să reducă pedeapsa de 15 ani închisoare aplicată anterior pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută de art. 211 alin. 2 lit. b, c și e din Codul penal din 1969, la maximum prevăzut de legea nouă, respectiv 10 ani închisoare. Urmare a efectuării acestei operațiuni, data la care pedeapsa astfel redusă se considera executată la data este 26 august 2011. Ținând cont de împrejurarea că faptele deduse judecății au fost comise în perioada 7 martie 2014 - 25 aprilie 2014, adică după considerarea ca executată a pedepsei anterioare și înainte de împlinirea termenului de reabilitare, erau incidente dispozițiile privind recidiva postexecutorie, iar nu postcondamnatore, cum greșit a reținut instanța.

Varianta de răspuns A nu este corectă. Motivele prezentate anterior justifică această concluzie.

2 G1 (9 G2, 6 G3, 9 G4), contestata de doi candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta de răspuns B este corectă. Enunțul grilei și cele ale variantelor de răspuns au fost astfel concepute pentru a se observa delimitarea infracțiunii de purtare abuzivă de cea de cercetare abuzivă, prevăzută de art. 280 alin. 1 din Codul penal, respectiv cea de influențarea declarațiilor, prevăzută de art. 272 din Codul penal. Varianta de răspuns nu a avut în vedere încadrare juridică completă a celor două infracțiuni prevăzute de art. 296 alin. 2 din Codul penal, săvârșite în concurs real, prin trimiterea la infracțiunile prin care se realizează elementul lor material (trimitere care era necesară doar în vederea stabilirii limitelor de pedeapsă aplicabile).

4 G1 (10 G2, 9 G3, 1 G4), contestata de un candidat.

Comisia a decis respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă. Decizia numărul 4/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 22 alin. 4 lit. b din Legea nr. 187/2012 cu referire la art. 129 alin. 2 lit. b din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014, nu este incidentă în speță. Din considerentele deciziei rezultă că situația avută în vedere privește revocarea unei suspendări condiționate aplicate pentru săvârșirea unei infracțiuni comise în timpul minorității, înainte de intrarea în vigoare a Noului Cod penal și a Legii nr. 187/2012, în timp ce enunțul grilei tratează situația în care chestiunea revocării suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate minorului are loc ulterior acestui moment (01 februarie 2014). În această situație pedepsa rezultantă se va calcula în raport cu dispozițiile indicate în varianta B de răspuns.

5 G1 (3 G2, 7 G3, 5 G4), contestata de trei candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Infracțiunea continuă succesivă este susceptibilă, prin natura ei, de existența unor întreruperi firești ale actului de executare, care nu afectează însă unitatea de infracțiune. În speță, nu suntem în prezența unei astfel de infracțiuni, deoarece actele de executare vizează modalități diferite de realizare a infracțiunii de evaziune fiscală, iar intervalul mare de timp între acestea nu poate avea caracterul unor întreruperi firești ale actului de executare. În plus, din datele speței rezultă că actele de executare au fost comise de inculpat în calitate de administrator a două societăți comerciale, astfel că nu subzistă niciun argument pentru a aprecia asupra valabilității variantei B de răspuns.

Criticile referitoare la încălcarea competenței materiale a organului de urmărire penală vizează instituții de drept procesual penal, care nu fac obiectul materiei în considerarea căreia a fost concepută grila în discuție, astfel că nu vor fi avute în vedere.

8 G1 (5 G2, 10 G3, 3 G4), contestata de opt candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Fapta săvârșită de T.F nu întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de furt. T.F. nu a încercat să ia valiza fără consimțământul călătorilor în detenția cărora se afla valiza lui G.A., condiție atașată elementului material al infracțiunii de furt, ci printr-o acțiune de indicere în eroare a acestora, specific infracțiunii de înșelăciune.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Minciuna prin care de T.F a încercat să-i amăgească pe călători (faptul că a fost trimis de către G.A să-i ia valiza și să i-o ducă la vagonul restaurant) era aptă de inducere în eroare, întrucât situația prezentată în mod mincinos de T.F era în concordanță cu ceea ce călătorii rămași în vagon cunoșteau de la G.A. În consecință nu poate fi vorba de o tentativă absolut improbie.

9 G1 (8 G2, 3 G3, 10 G4), contestata de șapte candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Comisia a decis respingerea ca tardivă a contestației formulate de candidatul cu codul D1212.

Varianta de răspuns C nu este corectă. Ultrajul are ca obiect juridic special relațiile referitoare la respectul datorat autorității de stat, ceea ce presupune respect și față de funcționarul care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul acestei autorități. În considerarea acestor valori, legea conferă protecție funcționarului atât când acesta se află în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cât și în legătură cu relațiilor de serviciu.

Din enunțul grilei rezultă că polițistul se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu, aceasta fiind suficient pentru a ne afla în prima ipoteză a infracțiunii de ultraj. Ca atare, sunt întrunite elementele de tipicitate și atunci când funcționarul este lovit, de exemplu, în considerarea relațiilor extraconjugale pe care le-ar fi avut cu soția făptuitorului (persoana vătămată se afla la sediul postului de poliție și purta uniforma de polițist, iar făptuitorul a avut reprezentarea că prin acțiunea sa încalcă relațiile sociale referitoare la respectul datorat autorității).

10 G1 (4 G2, 8 G3, 2 G4), contestata de 16 candidați.

Comisia a decis respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă. Conținutul speței prezintă suficiente elemente din care să rezulte că cererea lui C.A a vizat întreținerea *în viitor* de raporturi sexuale cu persoana vătămată ("dacă nu va întreține relații sexuale cu el *în fiecare săptămână*, îi va spune soțului acesteia că are un amant"; întâlnirile în acest scop, au avut loc conform acestei condiționări, *în datele de 05 martie 2014, respectiv în 12 martie 2014*). În schimb din situația expusă nu rezultă niciun element de fapt pe baza căruia să se poată concluziona că relațiile sexuale din data de 5 martie 2014 ar fi fost consumate imediat după exercitarea constrângerii.

În concluzie, fapta întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de șantaj. Actele sexuale reprezintă folosul nepatrimonial dobândit de făptuitor în urma constrângerii prin amenințarea

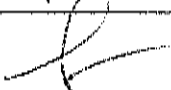
cu dalea în vileag a unor fapte reale sau imaginare, iar intervalul de timp intervenit între momentul constrângerii și obținerea acestui folos permiteau persoanei vătămate să se poată opune întreținerii de relații sexuale, ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla dacă fapta ar fi considerată viol.

Pentru aceleași motive, nu se poate reține concursul între infracțiunea de șantaj și infracțiunea de viol și nicio altă infracțiune distinctă (hărțuire sexuală).

Comisia de contestații,
